

XX-lecie samorządu

Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych w Łodzi

Z okazji jubileuszu istnienia Samorządu Pielęgniarek i Położnych składamy serdeczne gratulacje i wyrazy uznania dla działaczy samorządowych za ich zaangażowanie w rozwiązywaniu problemów środowiska pielęgniarek i położnych. Życzymy Państwu, by nabyte doświadczenia zaowocowały w kolejnych latach działalności naszej Izby pomyślną realizacją podejmowanych przedsięwzięć, by cieszyły się one społecznym uznaniem i służyły ochronie interesów zawodowych pielęgniarek i położnych. Wszystkim członkom Samorządu naszego rejonu, którzy z oddaniem i troską niosą pomoc potrzebującym życzymy pomyślności w życiu zawodowym i osobistym. Niech działania na rzecz naszego środowiska zawodowego przyniosą dużo radości i życzliwości a także wiernych przyjaciół. Niech się darzy w codzienności.

Redakcja Biuletynu

**Zdrowych, pogodnych,
pełnych wiary, nadziei
i miłości Świąt Wielkanocnych
wiernym Czytelnikom
Biuletynu życzy**

Redakcja

- 2 Słowo Przewodniczącej Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych
- 3 Moje wspomnienia z budowania samorządności zawodowej
- 5 20 lat historii samorządu
- 21 **Kącik Emerytek**
Zwiedzamy Politechnikę Łódzką
- 21 **Podziękowania**
- 21 **Katolickie Stowarzyszenie Pielęgniarek i Położnych**
Blask Wielkanocy
- 22 **Serwis informacyjny**
- 23 **Konferencje, szkolenia**
- 24 Konkurs

SPROSTOWANIE

Szanowni Państwo. Przepraszamy wszystkich zainteresowanych Międzynarodową Konferencją **Łódzkie Dni Pielęgniarstwa. Pielęgniarstwo ponad granicami** za błąd w adresie e-mail Organizatora. Poprawny adres to: biuro@oipp.lodz.pl
W związku z powyższym przedłużony jest termin nadsyłania prac do 15 kwietnia 2011 roku

Wydawca: Okręgowa Izba Pielęgniarek i Położnych w Łodzi
Adres redakcji: 90-406 Łódź, ul. Piotrkowska 17
tel. 42-633 22 48; fax 42-633 68 74; e-mail: biuletyn@oipp.lodz.pl

Redaktor Naczelna: mgr Maria Kowalska
Do użytku wewnętrznego. Otrzymują bezpłatnie członkowie OIPIP.
Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania nadesłanych materiałów oraz zmiany tytułów, nie zwraca materiałów niezamówionych, nie ponosi odpowiedzialności za treść ogłoszeń.

ISSN: 1640 - 7679

Skład: OIPIP – Agnieszka Wypych

Nakład: 3700 egzemplarzy

Druk: BiK – M. Bernaciak, 91 - 729 Łódź, ul. Smutna 16

Słowo Przewodniczącej Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych

Szanowne Koleżanki i Koledzy,
Drodzy Czytelnicy

Ten rok jest dla nas szczególnie, obchodzimy bowiem piękną jubileuszową rocznicę XX-lecia samorządu zawodowego pielęgniarek i położnych. Samorząd zrzesza pielęgniarki i położne od 1991 roku i od tego momentu godnie i rzetelnie reprezentuje wspomniane grupy zawodowe. Pielęgniarki i położne mogą być dumne, iż w ciągu tego okresu samorząd zawodowy osiągnął tak wiele dla swoich członków.

Na przestrzeni tych 20 lat, przedstawiciele samorządu czynnie uczestniczyli w pracach legislacyjnych, począwszy do przyjęcia ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej, która zapewniła naszej grupie zawodowej tak długo oczekiwaną samodzielność zawodową.

Samorząd czuwa również nad tym, aby akty wykonawcze do ustaw zawierały zapisy satysfakcjonujące nasze środowisko. Dużą zasługą samorządu jest opracowanie standardów kwalifikacji zawodowych i kodeksu etyki zawodowej. Z ogromnym zaangażowaniem i profesjonalizmem organizowane są szkolenia, kursy konferencje naukowe. Udzielana jest pomoc materialna koleżankom znajdującym się w trudnych sytuacjach życiowych. Popularyzowanych jest wiele innych cennych inicjatyw mających na celu integrację naszego środowiska.

Jako przedstawiciel samorządu zawodowego uważam, iż samorząd zawodowy pielęgniarek i położnych może poszczycić się wieloma cennymi osiągnięciami, stał się rozpoznawalny i bardzo potrzebny. Dzięki niemu nasze koleżanki – członkowie Okręgowej Izby – mogą zawsze liczyć na pomoc samorządu zarówno w sprawach zawodowych jak i osobistych. Wszystkim Koleżankom i Kolegom, czynnie uczestniczącym w pracach samorządu, którzy tak chętnie podejmowali trud dla dobra naszej społeczności zawodowej, chciałabym serdecznie podziękować i wyrazić nadzieję, że zawsze będzie Państwu towarzyszyła wdzięczność i uznanie. Mam nadzieję, iż kierunki działalności przyjęte przez Okręgową Izbę Pielęgniarek i Położnych oraz zaangażowanie wielu rzetelnie wykonujących swoje funkcje członków samorządu sprawi, iż organizacja ta będzie się dalej rozwijała i doskonalila na rzecz zawodowego środowiska.

Przewodnicząca Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych w Łodzi
mgr Zofia Komorowska

Drogie Koleżanki i Koledzy,

Zbliżają się Święta Wielkiej Nocy. Kojarzą się nam zawsze z ożywieniem nadziei na lepsze dni. Życzę Państwu aby te Święta były dla Was okresem prawdziwej radości, wiary w to, że niemożliwe staje się realne. A po za tym pięknej wiosny, wiele radości i uśmiechu, ciepłych i dobrych spotkań w gronie najbliższych.

*W imieniu Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych
oraz Wszystkich Organów samorządu
Przewodnicząca ORPiP w Łodzi
mgr Zofia Komorowska*

Moje wspomnienia z budowania samorządności zawodowej

Moja przygoda z budowaniem samorządności pielęgniarek i położnych rozpoczęła się w 1989 roku po reaktywowaniu Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”. Obrady „Okrągłego Stołu” w swoich ustaleniach końcowych dały możliwość powstania Izb Pielęgniarek i Położnych. Podzespół do Spraw Zdrowia w załączniku Nr 7 D Protokołu Końcowego z dnia 14 marca 1989r wypracował Stanowisko w sprawie samorządów zawodowych w brzmieniu: *W celu obrony interesów zawodowych pielęgniarek i położnych, najliczniejszej grupy zawodowej wśród zawodów medycznych zespół uznaje za niezbędne powołanie Izby Pielęgniarek i Położnych. Przygotowanie projektu i przeprowadzenie konsultacji w środowisku pielęgniarskim do 30 czerwca 1989 r.*

W obecnym czasie pełniłam funkcje wiceprzewodniczącej R.K.K. Służby Zdrowia NSZZ „Solidarność” Ziemi Łódzkiej i często wyjeżdżałam na spotkania do Gdańska. Właśnie w strukturach krajowych związku zawiązała się niewielka grupa (około 10 osób z całego kraju), która postanowiła przygotować projekt ustawy. Prace trwały bardzo intensywnie, nieraz bardzo burzliwie, spierałyśmy się o każdy zapis.

Ustawa miała nam służyć przez wiele lat. Samorząd, zgodnie z zapisami ustawy, w swoich decyzjach miał być niezależny. Spotykaliśmy się w soboty i niedziele, dojeżdżaliśmy do różnych miast, tam gdzie nasze koleżanki mogły zorganizować darmowy lub tani nocleg. Koszty podróży pokrywaliśmy z własnych środków, skromnych pielęgniarskich pensji. W końcu po wielu trudach Ustawa została przygotowana.

Powinniśmy pamiętać, że do Sejmu wprowadzono dwa projekty ustawy. Jeden przygotowany przez niezależną grupę społeczną wywodzącą się ze struktur NSZZ „Solidarność”, który do sejmu wprowadzała pani Poseł Anna Knysok. Drugi projekt był autorstwa pani Urszuli Krzyżanowskiej-Łagowskiej. Ostatecznie w Sejmie podjęto decyzję, że prace będą prowadzone na projekcie Ustawy przygotowanej przez grupę społeczno – solidarnościową, a posłem sprawozdawcą będzie Pani Poseł Krystyna Ejsmont. Batalia o niezależny samorząd dopiero się rozpoczęła. Powstał Tymczasowy Komitet Organizacyjny który, miał za zadanie obronę zapisów Ustawy w Sejmie. Ogromne wsparcie i pomoc otrzymaliśmy od Pani Krystyny Sienkiewicz – Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Zdrowia i Opieki Społecznej.

Obecnie z perspektywy ponad dwudziestu lat mogę powiedzieć że, mieliśmy dużo szczęścia. Przychylność wielu posłów pozwoliła na wprowadzenie takiej Ustawy jakiej oczekiwaliśmy. Ogromne zaangażowanie Posła sprawozdawcy – Krysi Ejsmont sprawiła, że atmosfera w Sejmie sprzyjała naszej grupie zawodowej, posłowie wykazywali duże zainteresowanie naszymi problemami i starali się nas wspierać w sytuacjach bardzo trudnych.

W dniu 19 kwietnia 1991 roku Sejm przyjął Ustawę. Powołanie Komitetu Organizacyjnego Samorządu Pielęgniarek i Położnych nastąpiło po opublikowaniu Ustawy w Dzienniku Ustaw oraz na mocy Zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 24.05.1991 r.

W Komitecie Organizacyjnym Samorządu Pielęgniarek i Położnych pełniłam jedną z bardzo odpowiedzialnych funkcji – funkcję skarbnika. Przekazane przez Ministerstwo środki finansowe na tworzenie nowo powstałego samorządu były znaczne. Odpowiedzialność jaka spoczęła na Prezydium Komitetu Organizacyjnego była ogromna. Jak podzielić środki na powstające komitety organizacyjne w kraju, by nikt nie miał pretensji i było

mgr JANINA ŻURAWSKA

sprawiedliwie. Jednak udało się. Rozliczenie z Ministerstwem zostało przekazane w terminie i bez zastrzeżeń, okręgowe komitety organizacyjne nie zgłosiły uwag do podziału środków na rozpoczęcie działalności. Uważam to za osobisty sukces, ponieważ to podział środków finansowych zawsze wzbudza największe emocje.

Wydaje się po tylu latach, że było to proste, jednak wtedy tak nie było. Nie miałyśmy doświadczenia w organizowaniu wyborów w tak wielu placówkach w terenie. Prowadzenia tak dużych i tak licznych zjazdów okręgowych, zjazd liczył około 350 delegatów (województwo łódzkie i piotrkowskie).

Na pierwszym okręgowym zjeździe powierzono mi funkcje Przewodniczącej Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych regionu łódzkiego i piotrkowskiego. Pełniłam ją przez dwie kolejne kadencje (1991-1999). Wtedy najwięcej czasu poświęcało się budowaniu struktur organizacyjnych, tworzeniu prawa wewnętrznego, przekonanie społeczności pielęgniarek i położnych o zasadności funkcjonowania korporacji zawodowej, do której przynależność jest obligatoryjna, stworzenie sprawnie funkcjonującego biura izby. Jednym z ważniejszych zadań było odpowiednie usytuowanie samorządu w działaniach administracji wojewódz-

kiej i samorządowej. Pełniłam też, w tym czasie, funkcję wiceprezesa Naczelnej Rady Pielęgniarek i Położnych oraz jako przedstawicielka naszych zawodów byłam członkiem Prezydenckiej Rady Ochrony Zdrowia.

Moje zaangażowanie było spowodowane wiarą w ogromny potencjał naszej grupy zawodowej i chęcią wpływania na zmiany. Wydawało mi się, że tak liczna, a tym samym silna grupa zawodowa wywalczy sobie lepsze warunki pracy i płacy, że będziemy miały swoich przedstawicieli w Parlamencie itd. Po

dziesięciu latach istnienia samorządu nie miałam już nadziei, że będziemy jednolitą, silną organizacją, potrafiącą walczyć o swoje prawa. Kto się liczy z instytucją nie przestrzegającą własnego prawa (kadencyjność), prywatnie, chęć utrzymania się na dobrze płatnych stanowiskach, spory wewnętrzne, które podzieliły nasze środowisko, rozgrywki personalne.

Coraz mniej nasze środowisko jest widoczne tam, gdzie zapadają decyzje, gdzie podejmuje się istotne dla ochrony zdrowia postanowienia. Coraz częściej słyszę: „A po co nam ten samorząd, tylko płacę składkę”.

Oczywiście były też po drodze sukcesy takie jak np.: ustawa o zawodzie pielęgniarki i położnej, powstanie wydziału pielęgniarskiego, zmiana systemu kształcenia, stworzenie szerokich możliwości doskonalenia zawodowego, udział w debatach na temat zdrowia, byliśmy aktywni i samorząd pielęgniarek i położnych był odbierany w pierwszych kadencjach pozytywnie.

Chcę przypomnieć, że w rankingu zaufania Polaków do przedstawicieli grup zawodowych w roku 1999 pielęgniarki i położne zajęły drugie miejsce, po pracownikach naukowych. Obecnie, zaufanie do naszych grup zawodowych jest niewielkie.

Jest mi niezmiernie przykro, że po dwudziestu latach istnienia samorządu mam do przekazania tyle pesymistycznych odczuć. Tak wiele osób wartościowych, z doświadczeniem opuściło szeregi samorządu, dlaczego??? Co po drodze zagubiliśmy??? Co jeszcze przed nami???

W jubileuszowym roku 2011 czekają nas wybory samorządowe, może to jest czas, żeby się zastanowić, jaka ma być przyszłość samorządu w przyszłym dziesięcioleciu. Przecież zamiast narzekać podejmujemy decyzje, wybieramy osoby, które spełnią nasze oczekiwania i będą reprezentować nasze interesy. Przecież to My mamy wpływ na to jaki będzie Nasz Samorząd.

W tym Jubileuszowym Roku życzę wszystkim koleżankom i kolegom sukcesów zawodowych, pomyślności w życiu osobistym, lepszych warunków pracy i płacy, a w wyborach do samorządu przemyślanych, mądrych decyzji.

W jubileuszowym roku 2011 czekają nas wybory samorządowe, może to jest czas, żeby się zastanowić, jaka ma być przyszłość samorządu w następnym dziesięcioleciu.

20 lat historii samorządu

Samorząd pielęgniarek i położnych utworzono w 1991 r. dla reprezentowania zawodowych, społecznych i gospodarczych interesów tych zawodów, jest niezależny w wykonywaniu swych zadań i podlega tylko ustawie. Członkami są wszystkie pielęgniarki i położne posiadające prawo wykonywania zawodu i wpisane do rejestru właściwej okręgowej izby. Zadania samorządu realizują organy izb okręgowych i Naczelnej Izby, czyli rady okręgowe i Rada Naczelna, rzecznicy odpowiedzialności zawodowej, sądy, komisje rewizyjne.

Dążenie do tworzenia organizacji pielęgniarskich to tendencja znana od stuleci. W krajach europejskich rozwój tego ruchu doprowadził do powstania w 1898 r. Międzynarodowej Rady Pielęgniarek (International Council of Nurses – ICN), która stała się federacją stowarzyszeń narodowych z różnych krajów. ICN jest członkiem Światowej Organizacji Zdrowia oraz oficjalnym konsultantem m.in.: Rady Społeczno Ekonomicznej ONZ, Międzynarodowej Organizacji Pracy, Międzynarodowej Organizacji Położnych i wielu innych.

W okresie II Rzeczypospolitej środowisko pielęgniarskie miało własną, prężnie działającą organizację – Polskie Stowarzyszenie Pielęgniarek Zawodowych, które było członkiem ICN. Przedmiotem zainteresowania stowarzyszenia były sprawy związane ze szkolnictwem, organizacją pracy, doksztalaniem pracujących, warunkami socjalnymi i bytowymi.

Przedstawicielki Stowarzyszenia wniosły znaczący wkład w opracowanie i uchwalenie w roku 1935 ustawy o pielęgniarstwie. Stowarzyszenie działało w okresie od 1924 r. do wybuchu II wojny światowej i po jej zakończeniu nie wznowiło działalności.

Dopiero pod koniec lat pięćdziesiątych rozpoczęło działalność Polskie Towarzystwo Pielęgniarskie mające obecnie charakter stowarzyszenia naukowego, które od 1961 r. reprezentuje Polskę w ICN.

Droga do samorządności

Ustawa o samorządzie pielęgniarek i położnych została uchwalona przez Sejm RP 19 kwietnia 1991 r. po niemal rocznym procesie legislacyjnym. Jej przyjęcie poprzedziło jednak dziesięć lat przygotowań, tworzenia klimatu i przekonania.

Pierwsze rozmowy na temat powołania samorządu miały miejsce już w 1981 roku, w okresie, kiedy bardzo bliska wydawała się być reaktywacja Izby Lekarskiej. Wówczas w środowisku pielęgniarek związanych z NSZZ Solidarność zadawano pierwsze pytania: Może również powinien powstać samorząd pielęgniarek?

Inicjatorką pierwszych rozmów była Anna Grajcarek – pielęgniarka z Krakowa. Jej sojusznikiem był profesor Józef Aleksandrowicz – wybitny lekarz, humanista – z uporem walczący o reaktywowanie samorządu lekarskiego oraz uchwalenie zasad etyczno-deontologicznych polskiego lekarza. Pan profesor doskonale zorientowany w ówczesnych realiach społeczno-politycznych radził, aby budować klimat wokół izby pielęgniarek, proponował staranne przygotowanie i zadeklarował własną pomoc.

Sejm
1994 r.

Realizację tych planów na wiele lat odsunął pamiętny dzień 13 grudnia 1981 roku. Powrót do realizacji idei możliwy był w roku 1989 wraz z rozpoczęciem obrad „okrągłego stołu”. W obradach Podzespołu ds. Ochrony Zdrowia uczestniczyła A. Grajcarek, która wśród wielu innych wniosków zgłosiła potrzebę utworzenia samorządu, zaakceptowaną przez pozostałych uczestników i wyrażoną w stanowisku Podzespołu: *W celu obrony interesów zawodowych pielęgniarek i położnych, najliczniejszej grupy zawodowej wśród zawodów medycznych, zespół uznaje za niezbędne powołanie Izby Pielęgniarek i Położnych. Przygotowanie projektu i przeprowadzenie konsultacji w środowisku pielęgniarskim – do 30 czerwca 1989 roku*¹. Od tego momentu prace nad przygotowaniem projektu ustawy nabrały tempa. Już w listopadzie w resorcie zdrowia odbyło się pierwsze ogólnopolskie spotkanie zorganizowane we współpracy z Krystyną Sienkiewicz ówczesną Naczelną Pielęgniarką Kraju w randze Wiceministra odpowiedzialną z ramienia resortu za organizację samorządu.

Grupa społeczna przy cennej pomocy profesora J. Bogusza przygotowała projekt ustawy, której zasadnicze elementy oparte były na przedwojennej ustawie o izbach lekarskich. Zarówno pierwszy projekt jak i jego kolejne wersje poddawane były szerokim konsultacjom w środowisku zawodowym. Powołano Ogólnopolski Tymczasowy Komitet Organizacyjny na czele którego stanęła A. Grajcarek. W jego skład weszły także przedstawicielki naszej obecnej Izby: J. Żurawska, K. Ejsmont, T. Nowakowska. W poszczególnych województwach

powołano wojewódzkie komitety organizacyjne.

W roku 1990 do Prezydium Sejmu X kadencji wniesiono dwa projekty poselskie ustawy, jeden przygotowany przez Polskie Towarzystwo Pielęgniarskie² a drugi opracowany przez Tymczasowy Komitet Organizacyjny³. W obu przypadkach posłankami sprawozdawcami były pielęgniarki, ówczesne parlamentarzystki: Krystyna Ejsmont i Anna Knysok. W uzasadnieniu do projektu Komitetu Organizacyjnego czytamy m.in.: *O powstanie swojego samorządu pielęgniarki i położne zabiegały od 10 lat chcąc mieć decydujący wpływ na dalszy rozwój pielęgniarstwa, na ustalanie standardów wykształcenia*

*i praktyki. Pragną czuwać nad wykonywaniem zawodu, nad przestrzeganiem zasad etyki zawodowej, współuczestniczyć w tworzeniu polityki zdrowotnej państwa, a także czuwać nad poziomem swojego materialnego zabezpieczenia. To tylko niektóre z zadań samorządu, które w istniejących strukturach organizacyjnych nie mogą być realizowane...*⁴.

Obowiązujące w tamtym okresie przepisy⁵ nie stwarzały naszym grupom zawodowym możliwości pełnego uczestniczenia w organizowaniu i planowaniu usług. Sytuacja taka pozostawała w wyraźnej sprzeczności z przepisami międzynarodowymi⁶, do respektowania których zobowiązały się władze centralne.

Pierwsze czytanie obu projektów odbyło się w dniu 5 lipca 1990 r., a następnie niemal do końca roku sejmowa Podkomisja ds. Izb Pielęgniarskich pracowała nad tekstem ostatecznym. Dwa projekty ustaw w tej samej sprawie to nie najszcześniejsza sytuacja, dlatego też

Sejm
1994 r.

1. Protokół z obrad „Okrągłego Stołu”: Zbiór protokołów. Protokół końcowy. Załącznik 7D, s.21. Warszawa 14.03.1989 r.

2. Projekt ustawy o Izbach Pielęgniarskich, Druk 219 złożony w dniu 1 lutego 1990 r.

3. Projekt ustawy o Izbie Pielęgniarek i Położnych, druk nr 444, złożony w dniu 5 lipca 1990 r.

4. Projekt ustawy o Izbie Pielęgniarek i Położnych, druk nr 444.

5. Ustawa o pielęgniarstwie z 1935 r. rozporządzenie o położnych z 1928 r. oraz ustawa o społecznej odpowiedzialności zawodowej fachowych pracowników służby zdrowia z 1950 r.

6. Konwencja Nr 149 dotycząca zatrudnienia oraz warunków pracy i życia personelu pielęgniarskiego przyjęta w Genewie dnia 21.06.1977 r. na 63 sesji Konferencji Ogólnej Międzynarodowej Organizacji Pracy. Ratyfikowana w całości przez Radę Państwa w dniu 6.10.1980 r. i opublikowana w załączniku do Dziennika Ustaw Nr 2, poz.4 z dnia 31.01.1981 r.

przyjęto rozwiązanie kompromisowe polegające na kontynuacji prac głównie w oparciu o projekt Komitetu Organizacyjnego ale Przewodniczącą Podkomisji i Posłem Sprawozdawcą była K. Ejsmont reprezentująca projekt PTP.

W pracach legislacyjnych uczestniczyli przedstawiciele funkcjonującej już Izby Lekarskiej, którzy próbowali bojkotować niektóre zapisy np. konkursy na stanowiska pielęgniarek oddziałowych, ordynatorów, lub ograniczać samodzielność samorządu pielęgniarskiego w sprawach dotyczących np. opracowania zasad etyki zawodowej, opiniowania projektów aktów prawnych⁷. Wobec braku skuteczności w oddziaływaniu na posłów przedstawiciele Izby Lekarskiej postanowili wystąpić do Senatu, aby przeciwstawić się utworzeniu naszego samorządu. W piśmie czytamy m.in.: „większość zadań samorządu określonych w art. 4 może być z powodzeniem realizowana przez stowarzyszenia i związki zawodowe.

Natomiast trudno sobie wyobrazić realizację najistotniejszego zadania samorządu – prowadzenia sądownictwa zawodowego bez udziału lekarzy. Dlatego też, Prezydium ORL wyraża pogląd, iż utworzenie samorządu pielęgniarek i położnych, szczególnie w zupełnym oderwaniu od samorządu lekarskiego jest niecelowe i może wywoływać wiele niekorzystnych reperkusji w służbie zdrowia...”⁸.

Wspomniane pisma nie wpłynęły na ostateczną decyzję parlamentarzystów i ustawa została przyjęta w dniu 19 kwietnia 1991 r. Niezwykle cenną pomoc podczas prac nad ustawą okazali naszym grupom zawodowym niektórzy lekarze i prawnicy: wspomniany już profesor J. Bogusz, profesor Zofia Kuratowska – ówczesna Wicemarszałek Senatu – oraz Teresa Liszcz.

Środowisku zawodowemu bardzo zależało na jak najszybszym podpisaniu ustawy przez Prezydenta Lecha Wałęsę, aby móc rozpocząć wybory i realizację zadań. Na satysfakcjonującą reakcję nie musieliśmy zbyt długo czekać, bowiem już 15 maja nasza ustawa została opublikowana. W ustawie określono m.in. zasadę obligatoryjnej przynależności oraz zadania, takie jak: stwierdzanie prawa wykonywania zawodu, sprawowanie pieczy i nadzoru nad należytym wykonywaniem zawodu, ustalanie i upowszechnianie zasad etyki zawodowej organizowanie i prowadzenie instytucji samopomocowych i innych form pomocy materialnej dla członków samorządu i ich rodzin, orzekanie w zakresie odpowiedzialności zawodowej oraz sprawowanie sądownictwa polubownego, przewodniczenie komisjom konkursowym na stanowiska kierownicze pielęgniarskie oraz udział w konkursach na inne kierownicze stanowiska w ochronie zdrowia, ustalanie standardów zawodowych i standardów kwalifikacji zawodowych, opiniowanie projektów aktów normatywnych dotyczących ochrony zdrowia i wykonywania zawodu, zajmowanie stanowiska w sprawach stanu zdrowia społeczeństwa i polityki zdrowotnej państwa, współpraca z towarzystwami naukowymi, szkołami wyższymi i jednostkami badawczo-rozwojowymi w kraju i za granicą, prowadzenie działalności wydawniczej.

Po opublikowaniu ustawy W. Sidorowicz – ówczesny Minister Zdrowia – powołał 68-osobowy Komitet Organizacyjny Samorządu Pielęgniarek i Położnych mający uprawnienia Naczelnej Rady⁹, a jego techniczną obsługę zapewniało Biuro Administracyjno-Budżetowe Ministerstwa. Zadaniem Komitetu było m.in.: opracowanie regulaminu wyborów, usta-

Spotkanie z poseł
Krystyną Sienkiewicz
w Biurze OIPiP
1994 r.

7. Pismo Naczelnej Izby Lekarskiej do Sejmu RP z dnia 4.01.1991 r.

8. Pismo Okręgowej Izby Lekarskiej w Warszawie do Komisji Zdrowia Senatu RP z dnia 26.02.1991 r.

9. Zarządzenie MZiOS z dnia 24.05.1991 r. w sprawie powołania Komitetu Organizacyjnego Samorządu Pielęgniarek i Położnych.

lenie liczby, obszaru działania i siedzib izb tymczasowych, zwołanie pierwszych zjazdów izb tymczasowych i zjazdu krajowego.

Już podczas pierwszego posiedzenia przyjęto regulamin wyborów oraz powołano 45 izb okręgowych, w tym 41 obejmujących obszar jednego województwa oraz 4 obejmujące obszarem działania dwa województwa: Łódzko-Piotrkowską, Warszawsko-Skierniewicką, Wrocławsko-Legnicką oraz Małopolską obejmującą województwo krakowskie i nowosądeckie.

Większość wojewódzkich komitetów organizacyjnych przekształciła się w komisje wyborcze przeprowadzające wybory delegatów na pierwsze okręgowe zjazdy.

Nauka samorządności

W izbie łódzkiej do pierwszych wyborów przystąpiło ponad 11 tysięcy pielęgniarek i położnych oraz asystentek pielęgniarских, które były członkami samorządu do 1996 r. Dokonano wyboru 557 delegatów na okręgowy zjazd, w tym 56 położnych, spośród których wybrani zostali członkowie wszystkich organów oraz delegaci na Krajowy Zjazd.

Podczas pierwszego zjazdu delegaci powołali także komisje problemowe np. prawa i legislacji, warunków pracy i płacy, kształcenia, etyki, informacji, socjalną.

Początek działalności finansowany był z dobrowolnych składek pielęgniarek i położnych, a „działacze” pracowali społecznie. Realizację zadań rozpoczęliśmy od zorganizowania biura i powiadomienia władz o rozpoczęciu działalności. Dzięki uprzejmości ówczesnych

władz Łodzi już od lutego 1991 r. posiadaliśmy lokal przy ul. Gdańskiej 90 o powierzchni około 196 m², a od czerwca telefoniczną łączność z aparatem stojącym na podłodze lub parapecie pod warunkiem, że był wolny. Pierwsze wyposażenie stanowiły domowe meble przekazywane przez koleżanki lub przekazane w darze przez zakłady. Samorządowe życie toczyło się głównie w czasie wolnym od zawodowej pracy. Towarzyszyły nam duże nadzieje, sporo entuzjazmu, pomysłów na działalność i pomoc koleżankom.

I Krajowy Zjazd (XII 1991 r.) uchwalił m.in. wysokość składki członkowskiej, regulaminy, a także możliwość etatowego zatrudnienia przewodniczącej i sekretarza oraz pracowników biura m.in. księgowej, radcy prawnego, sekretarki. W miarę rozwijania działalności liczba

pracowników biura ulegała zmianom, ale nigdy nie przekroczyła 20 osób.

Już w drugiej połowie lipca 1992 r. samorząd przejął zadania realizowane dotychczas przez organy administracji państwowej tj. wydawanie uprawnień do wykonywania zawodu oraz orzekanie w zakresie odpowiedzialności zawodowej. Wymagało to przejścia z urzędów wojewódzkich około 20 tysięcy akt osobowych, a na przeszkodzie stanął stan techniczny pierwszej siedziby.

Kilka miesięcy starań, zaangażowania znajomych i przyjaciół zakończyło się przyznaniem lokalu na ul. Piotrkowskiej 17, gdzie na niemal 450 m² powierzchni można było realizować nie tylko zadania podstawowe wynikające z ustawy. Należało przygotować pokoje biurowe, archiwum, bibliotekę, sale wykładowe. Z uwagi na dość rozległy obszar działania i organizowanie kursów głównie w Łodzi, zdecydowaliśmy się przygotować kilka miejsc noclegowych oczywiście bezpłatnych dla członków naszej Izby. Na początku były to rozkładane fotele w pokojach biurowych, a następnie cztery 2-osobowe pokoje noclegowe, łazienka, zaplecze kuchenne. Niektóre koleżanki uczestniczące w kursach kwalifikacyjnych „pomieszkiwały” w biurze po kilka miesięcy.

Posiedzenie ORPiP
1995 r.

W 1996 r. zdecydowano o ubezpieczeniu członków samorządu od odpowiedzialności cywilnej zawodowej. Byliśmy pierwszą izbą w kraju, która taką działalność podjęła i kontuuje nadal wraz z finansowaniem składki z budżetu Izby, czyli środków pochodzących ze składek członkowskich.

Rok 1999 był rokiem kończącym drugą kadencję samorządu. Z uwagi na zmianę podziału administracyjnego kraju i postulaty niektórych rejonów doszło do zamiany obszaru działania izb okręgowych. Obszar działania naszej Izby (od października 1999 roku) został rozszerzony niemal o połowę, co oczywiście zobowiązywało do wprowadzenia szeregu zmian organizacyjnych.

Przejęliśmy członków samorządu z części dotychczasowych województw: sieradzkiego, częstochowskiego, łódzkiego, skierniewickiego, kieleckiego.

W kolejnej kadencji należało poświęcić sporo uwagi koleżankom z terenów przyłączonych, odbyć spotkania, przeanalizować istniejącą tam sytuację, zdiagnozować problemy i potrzeby, poinformować o ofercie Izby i włączyć do realizacji zadań.

Lata 2003-2004 wypełnione były m.in. działaniami ówczesnego rządu zmierzającymi do ograniczenia kompetencji samorządów zawodowych, nadzorowania ich działalności¹⁰ oraz prywatyzacji zakładów opieki zdrowotnej, a tym samym ograniczenia wpływów strony społecznej na proces podejmowania decyzji w sprawach pracowniczych.

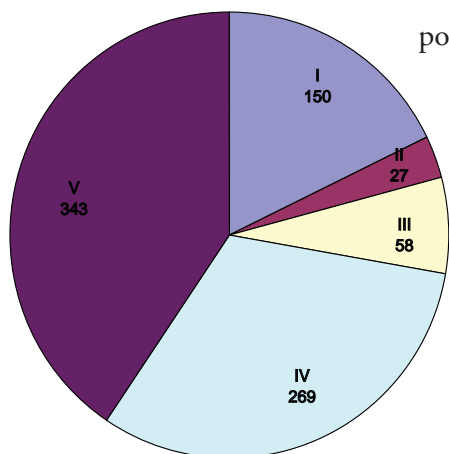
Po posiedzeniu
ORPiP
1995 r.

Warunki pracy

Lata dziewięćdziesiąte to okres rosnącego bezrobocia, narastających problemów ekonomicznych zakładów, dyskusji nad reformą ochrony zdrowia, niepokoju społecznym. Poziom bezrobocia i jednoczesny deficyt kadry w wielu zakładach były inspiracją do zorganizowania pośrednictwa pracy. Podstawą do realizacji tego zadania było zezwolenie wydane w 1994 r. przez Ministra Pracy. Uprawnienie to Izba posiada do chwili obecnej prowadząc Agencję Pośrednictwa Pracy na obszarze kraju. Za pośrednictwem Agencji pielęgniarki i położne mają możliwość uzyskania zatrudnienia podstawowego lub dodatkowego na podstawie umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej. Działania te były i nadal są uzupełniającymi w stosunku do zadań realizowanych przez urzędy pracy ale Izba dokładniej weryfikuje pracodawców, zwłaszcza gdy zmiany personelu następują bardzo często.

Stosunkowo wysoki poziom bezrobocia wśród pielęgniarek i położnych (w 2000 roku 1089 osób) skłonił nas do nawiązania bliskiej współpracy z Wojewódzkim Urzędem Pracy i urzędami powiatowymi. Koniecznym okazało się zdiagnozowanie m.in. przyczyn bezrobocia, czasu pozostawania bez pracy, zainteresowania wykonywaniem zawodu ewentualnie przekwalifikowaniem. W wyniku rozmów WUP zgodził się na przeprowadzenie badania ankietowego, które było znakomitą okazją do spotkań z koleżankami zarejestrowanymi jako bezrobotne, rozmów z nimi, nawiązania współpracy z doradcami zawodowymi. Wyniki badania były dla nas podstawą do doskonalenia zasad odbycia przeszkolenia po przerwie w wykonywaniu zawodu, umożliwieniu aktualizacji uprawnień wielu koleżankom, a wreszcie pomocy w uzyskaniu dodatkowych kwalifikacji. Wszystkie podjęte działania

10. Projekt ustawy o sprawowaniu przez samorządy zawodowe pieczy nad należytym wykonywaniem zawodów zaufania publicznego i o nadzorze nad działalnością samorządów zawodowych oraz o zmianie niektórych ustaw. Projekt roboczy VII z dnia 27.08.2003 r. Projekt ustawy o zawodach zaufania publicznego oraz o zmianie niektórych ustaw. Wersja z dnia 9.08.2004 r.

Liczba osób, które uzyskały zatrudnienie w poszczególnych kadencjach

pozwoły na skuteczną aktywizację zawodową 555 pielęgniarek i położnych na terenie działania naszej Izby lub w innych regionach kraju.

W zakresie diagnozowania warunków pracy współpracowaliśmy z Instytutem Medycyny Pracy w Łodzi. Efektem tej współpracy były badania w zakresie m.in. agresji w miejscu pracy, obciążenia układu ruchu. Wyniki obu badań dowiodły, że praca pielęgniarek i położnych przebiega w warunkach trudnych, doświadczają agresji nie tylko ze strony pacjentów ale i współpracowników, dźwigają ponad siły ale przede wszystkim nie znają zasad bezpiecznego przemieszczania pacjentów. Na podstawie wyników badań opracowane zostały programy profilaktyczne i edukacyjne oraz przeprowadzono szereg szkoleń.

Ustawa o zawodach pielęgniarki i położnej

Po kilku latach prac i usilnych zabiegów samorządu, w dniu 5 lipca 1996 r. Sejm RP uchwalił ustawę o zawodach pielęgniarki i położnej. Dotychczasowe ustawodawstwo, czyli rozporządzenie o położnych z 1928 r., ustawa o pielęgniarstwie z 1935 r. oraz ustawa o odpowiedzialności zawodowej fachowych pracowników służby zdrowia z 1950 r. nie pozwalały na kształtowanie odpowiednich warunków pracy, co pozostawało w sprzeczności z zasadami międzynarodowymi¹¹, które władze polskie zobowiązały się respektować.

Ta nowa i jak na tamte czasy bardzo nowoczesna ustawa potwierdziła naszą zawodową samodzielność, dała możliwość określenia jej zakresu, wprowadziła szereg regulacji pozwalających na stopniowe eliminowanie nieprawidłowości np. realizacji zleceń na telefon lub ustnych, uzyskiwania informacji niezbędnych do realizacji procesu pielęgnowania, wprowadzenia dokumentacji medycznej, odmowy wykonania zlecenia lekarskiego niezgodnego z prawem, przekonaniemi itp. Uzyskałyśmy także prawo do doskonalenia zawodowego w różnych formach kształcenia podyplomowego oraz obowiązek stałego aktualizowania swojej wiedzy zawodowej. Ustawowo określono także system kształcenia przeddyplomowego, a obowiązkiem samorządu stało się opracowanie zasad i programu przeszkolenia osób posiadających przerwę wykonywaniu zawodu dłuższą niż pięć lat.

W okresie 14 lat obowiązywania ustawa była zmieniana 18-krotnie, czyli częściej niż średnio jeden raz w roku. Zasadnicze zmiany miały bezpośredni związek z akcesją do Unii Europejskiej, systemem kształcenia przed dyplomowego, zasadami prowadzenia indywidualnej i grupowej praktyki, prowadzenia i rejestrowania uprawnionych do prowadzenia kształcenia podyplomowego,

Niektórym zmianom towarzyszyły bardzo duże emocje środowiska zawodowego, jak np. regulacjom dotyczącym możliwości wykonywania indywidualnej praktyki w publicznych zakładach opieki zdrowotnej, nadania samorządowi uprawnień do prowadzenia kształcenia podyplomowego, wprowadzeniu kształcenia w trybie tzw. „studiów pomostowych”.

Uprawnienia do wykonywania zawodów

Jednym z kluczowych zadań samorządu jest wydawanie uprawnień do wykonywania zawodu. Zasady realizacji tego zadania Minister Zdrowia określił w rozporządzeniu, ale nowością był obowiązek odbycia rocznego stażu podyplomowego przez absolwentów szkół pomaturalnych. Mimo, iż przepis ten wszedł w życie po niemal dwóch latach od jego uchwalenia to nie tylko dla absolwentów roku 2000 okazał się niemałym zaskoczeniem. Niektórzy mieli już załatwioną pracę w Polsce, inni zamierzali wyjechać za granicę,

11. Konwencja Nr 149 dotycząca zatrudnienia oraz warunków pracy i życia personelu pielęgniarskiego, przyjęta w Genewie 21.06.1977 r. na 63 Sesji Konferencji Ogólnej Międzynarodowej Organizacji Pracy, ratyfikowana w całości przez Rade Państwa 6.10.1980 r. i opublikowana w pełnym brzmieniu w załączniku do Dziennika Ustaw Nr 2, poz.4 z dnia 4.01.1991 r.

a dla niektórych staż okazywał dobrodziejstwem, bo dawał możliwość zatrudnienia za wynagrodzeniem.

Były łzy, pisma, odwołania, interwencje rodziców, mediów i innych osób. Przepisy były jednak stanowcze i nie przewidywały żadnych odstępstw.

W kolejnych latach skierowaniom na staż nie towarzyszyły już tak duże emocje, choć asortyment problemów występujących podczas realizacji zadania był bardzo bogaty, a wielu z nich nie przewidywały przepisy obowiązującego prawa. W latach 2000 – 2005 na staż podyplomowy skierowano ogółem 466 absolwentek szkół pomaturalnych na kierunku pielęgniarstwo i położnictwo.

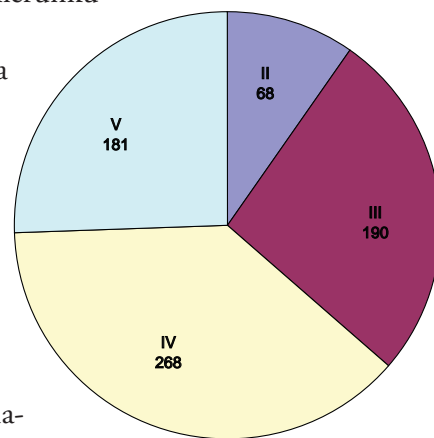
Z uprawnieniami do wykonywania zawodu związana była i jest nadal przerwa w aktywności zawodowej trwająca dłużej niż pięć lat. Realizacja tego zadania wymagała opracowania programu szkolenia, określenia czasu trwania w zależności od długości przerwy, nawiązania bliskiej współpracy i podpisania umów ze szpitalami. Z możliwości powrotu skorzystała dość duża liczba koleżanek długotrwale bezrobotnych, wykonujących inne zawody, przebywających na kilkuletnich urlopowach wychowawczych. Długość przerwy wynosiła od pięciu do dwudziestu pięciu lat i choć nie dowierzaliśmy, że po dwudziestu kilku latach przerwy możliwy jest powrót do zawodu, to wiele koleżanek mile nas zaskoczyło. Odpowiedzialność, zaangażowanie, uzupełnianie wiedzy i doskonalenie umiejętności, stosunek do pacjenta, a przede wszystkim pielęgnacji dla wielu młodszych koleżanek powinny być wzorem.

Do niemal corocznych nowelizacji ustawy zdążyliśmy się przyzwyczaić, choć było to niezwykle absorbujące i dezorganizujące pracę. Jedną ze zmian był obowiązek wymiany zaświadczeń o prawie wykonywania zawodu, które rozpoczęliśmy w roku 2002. Nowy wzór zaświadczenia miał zastąpić kilka różnych formularzy dotychczasowych.

Kontrowersji wokół tego przedsięwzięcia było niemało, a największym problemem okazało się wykonanie zdjęcia w bardzo małym formacie. Odpowiadaliśmy na setki pytań m.in. po co to zamieszanie, kto zapłaci za zdjęcia i kserokopie dokumentów, dlaczego w zaświadczeniu nie wpisujemy „magister pielęgniarstwa” itd. To niełatwe logistycznie przedsięwzięcie udało się jednak przeprowadzić odkrywając, przy okazji, jak duża liczba koleżanek wykonywała zawód bez dokumentu potwierdzającego uprawnienia. I choć porządkowanie rejestru trwało dość długo, to pozwoliło na zgromadzenie danych niezwykle istotnych dla celów planistycznych. Gdyby ktoś wykazał nimi zainteresowanie mógłby „odkryć”, że za kilka a najdalej kilkanaście lat w systemie opieki zdrowotnej może wystąpić poważna luka pokoleniowa zwłaszcza w grupie pielęgniarek.

Wraz z nowoczesnymi ustawowymi regulacjami wprowadzono dodatkowe zadanie dla samorządu, a mianowicie prowadzenie rejestru zezwoleń na wykonywanie działalności gospodarczej – indywidualnej i grupowej praktyki oraz sprawowanie nadzoru nad tą działalnością. Zmiana przepisów dotyczących prowadzenia w naszym kraju działalności gospodarczej (2004 r.) sprawiła, że uprzednio wydawane zezwolenia zostały zastąpione zaświadczeniem o wpisie do właściwego rejestru działalności regulowanej. Ustawodawca zobowiązał nas do wymiany uprzednio wydanych dokumentów oraz wprowadzenia zmian w zasadach realizacji tych zadań.

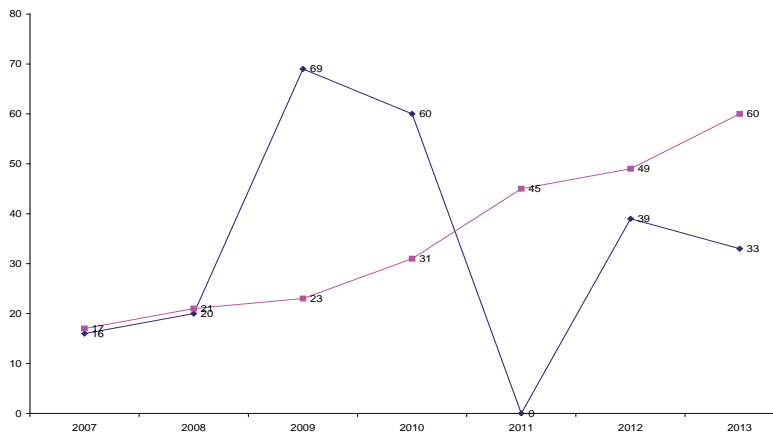
Przystąpienie naszego kraju do Unii Europejskiej spowodowało, że okręgowe rady stały się także uprawnionymi do wydawania polskim pielęgniarkom i położnym zamierzającym podjąć pracę w krajach członkowskich UE i EOG zaświadczeń m.in. potwierdzających kwalifikacje. W okresie sześciu lat wydano zaświadczenia 673 pielęgniarkom i położnym.

Szkolenia po przerwie w wykonywaniu zawodu w poszczególnych kadencjach

Pielęgniarki
liczba absolwentów
uprawnienia emerytalne

Położne
 liczba absolwentów
 uprawnienia emerytalne

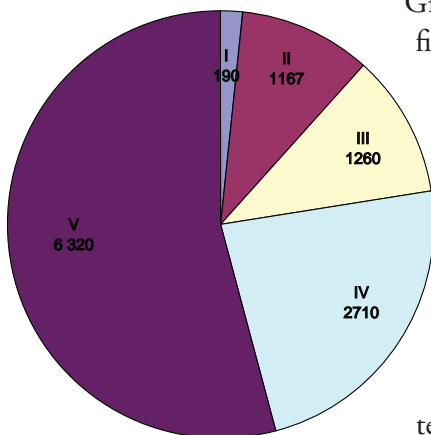
organizowanie różnorodnych kursów, specjalizacji, konferencji, sympozjów, częściową lub całkowitą refundacją kosztów na zasadach określonych w uchwałach. Przez wiele lat finansowaliśmy niemało poważnych form doskonalenia organizowanych m.in. przez Wojewódzki Ośrodek Kadr Medycznych i inne uprawnione instytucje. Większość szkoleń stanowiła odpowiedź na zapotrzebowanie środowiska zawodowego, wynikała ze zmieniających się przepisów prawa, wymagań Narodowego Funduszu Zdrowia lub planowanych zmian systemowych w ochronie zdrowia.

I symposium dla pielęgniarek i położnych 2001 r.

Rodzaje uruchamianych kursów stanowiły odpowiedź na największe zapotrzebowanie niejednokrotnie warunkujące zatrudnienie. W latach kolejnych systematycznie rosła liczba organizowanych kursów, a następnie specjalizacji. Zwiększano dostępność do szkoleń poprzez organizowanie edycji w zakładach.

Głównym źródłem finansowania szkoleń organizowanych przez Izbę były środki finansowe pochodzące ze składek członkowskich.

Kształcenie podyplomowe

W piątej kadencji pozyskano dodatkowe środki z funduszy europejskich m.in. na szkolenia w zakresie postępowania w stanach zagrożenia życia oraz prowadzenia działalności gospodarczej, a także z resortu zdrowia na prowadzenie niektórych specjalizacji.

Pomoc w zakresie podwyższania kwalifikacji nie ogranicza się do organizowania różnorodnych szkoleń ale także dofinansowanie udziału w różnych formach doskonalenia organizowanych przez inne podmioty. Średnio rocznie z tej formy korzystało po kilkaset koleżanek i kolegów.

Uzupełnieniem działalności szkoleniowej jest zorganizowana w biurze biblioteka wyposażona w najnowsze publikacje książkowe, czasopisma, kasety audio i wideo. Z roku na rok rośnie zarówno liczba woluminów jak i czytelników, a od 2004 roku wprowadziliśmy możliwość przygotowywania kserokopii niektórych materiałów. W piątej kadencji około 800 woluminów to dary.

Nasz Izba, jako jedna z niewielu w kraju, potwierdziła równoważność wykształcenia również absolwentkom liceów medycznych, które w większości przypadków bez większych problemów uzyskiwały potwierdzenie kwalifikacji w kraju przyjmującym.

Kształcenie podyplomowe

Pomoc w podwyższaniu kwalifikacji zawsze była naszym zadaniem priorytetowym, które było i jest nadal realizowane w różnych formach: poprzez

Od roku 2001 samorząd został zobowiązany do wydawania zezwoleń i prowadzenia rejestru podmiotów uprawnionych do prowadzenia kształcenia podyplomowego pielęgniarek i położnych. To kolejne nowe zadanie wymagało odpowiedniego przygotowania zarówno merytorycznego jak i organizacyjnego.

Natomiast w wyniku ponownej nowelizacji ustawy, w 2003 r. nie bez trudu resort zdrowia i parlamentarzyści pozwolili się przekonać, że uprawnionymi do prowadzenia kształcenia podyplomowego powinny być także okręgowe izby oczywiście po spełnieniu wymagań, takich samych, jak pozostali organizatorzy. Rok później Izba zorganizowała pierwszy kurs kwalifikacyjny w dziedzinie ochrony zdrowia pracujących.

Formą doskonalenia zawodowego jest także prenumerata czasopism fachowych dla rejonów wyborczych realizowana od wielu lat, organizowanie tematycznych konferencji m.in. na temat etyki, warunków pracy.

Znaczące dla doskonalenia zawodowego inicjatywy wykazały ponad to niektóre zakłady opieki zdrowotnej np. Instytut Centrum Zdrowia Matki Polki oraz Uniwersytecki Szpital Kliniczny im. WAM – Centralny Szpital Weteranów, które umożliwiły koleżankom i kolegom udział w organizowanych w tych zakładach szkoleniach otwartych.

Znakomitą formą doskonalenia i oceny poziomu wiedzy i umiejętności była również inicjatywa koleżanek z Tomaszowa Mazowieckiego, które jako jedyne zorganizowały w swoim szpitalu konkurs na pielęgniarkę/położną roku 2006. Laureatką konkursu została pani Ewa Golenia – pielęgniarka.

Tak szeroka działalność związana jest z ponoszeniem kosztów z budżetu Izby, średnio około 25% rocznych dochodów ze składek. W ostatniej kadencji dodatkowym źródłem finansowania stały się środki unijne oraz finanse publiczne w zakresie niektórych specjalizacji.

Dla pełniejszego zobrazowania działalności Izby w okresie dwudziestu lat nie można nie przedstawić informacji o udzielaniu pomocy w trudnych sytuacjach losowych, którymi najczęściej były bardzo poważne choroby, utrata mienia w wyniku kradzieży, pożaru, klęski żywiołowej itp. Najczęściej oferowaną i najbardziej pożądaną pomocą były bezzwrotne zapomogi oraz w ostatnim czasie także pomoc finansowa podlegająca opodatkowaniu podatkiem dochodowym.

Aksesja do UE

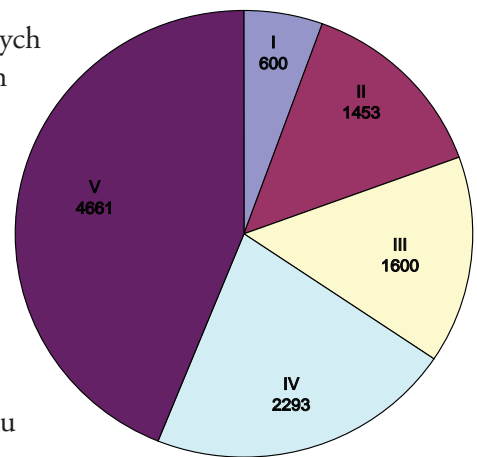
Rok 2002 kończyliśmy protestami związanymi z uznawaniem kwalifikacji w krajach Unii Europejskiej co sprawiło, że wśród spraw do załatwienia na szczycie w Kopenhadze obok mleka, śledzi i innych istotnych problemów znalazła się sprawa zasad uznawania kwalifikacji polskich pielęgniarek i położnych. Po zakończeniu rozmów na konferencji prasowej ówczesny Premier J. Miller ogłosił, że naszą sprawę załatwił pozytywnie a szczegóły zostaną zapisane w Traktacie Akcesyjnym. Spokojnie oczekiwaliśmy zatem na tekst Traktatu, który w efekcie okazał się nieco inny niż zapewnienia.

Traktat nie obejmował wprost uznawania kwalifikacji absolwentek liceów medycznych, a absolwentów szkół pomaturalnych traktował gorzej niż z innych krajów. Z takim traktowaniem członków samorządu nie mogliśmy się zgodzić, a przecież jednym z zadań samorządu jest „obrona godności zawodowej pielęgniarek i położnych”.

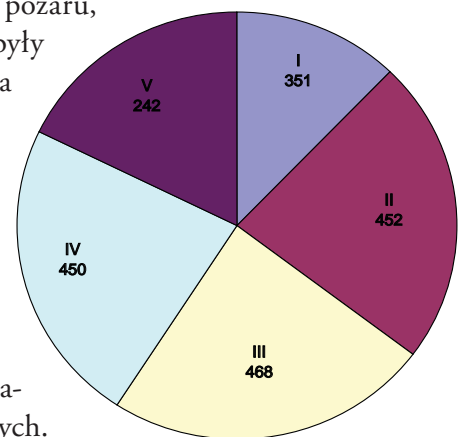
Staraniem trzech izb: łódzkiej, warszawskiej i katowickiej w czerwcu 2003 r. przygotowany został „Przegląd programów edukacji polskich pielęgniarek (od 1961 do 2003 roku) przy odwołaniu się do Dyrektywy 77/452 i 77/453 Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej” w języku polskim i angielskim. Z rzetelnej analizy wynikało, że nasze wykształcenie jest nie tylko zgodne z wymaganiami prawa europejskiego ale i bardziej prawidłowe niż naszych koleżanek z byłego bloku wschodniego potraktowanych w Traktacie znacznie łagodniej. Raport przekazany został władzom polskim, które nie wykazywały nim specjalnego zainteresowania mimo, że istniała szansa na rozpoczęcie kolejnych rozmów.

Wobec opieszałości i niezrozumienia polskich władz, niemal w akcie desperacji zdecydowaliśmy się przyjąć propozycję Eurodeputowanego Bogdana Golika na wyjazd do Brukseli i zaprezentowanie naszych zawodów w Europarlamentcie. Propozycja skierowana była do trzech izb okręgowych w kraju (łódzkiej, katowickiej, warszawskiej), które przez cały czas prowadziły działania, aby zmienić niekorzystne postanowienia. Na przygotowania mieliśmy tak naprawdę dwa tygodnie.

W Europarlamentcie zorganizowaliśmy stanowisko z badaniami, odbyliśmy spotkanie z przedstawicielką Komisji Europejskiej, częścią parlamentarzystów polskich, wręczyliśmy dokumenty i kilka tysięcy kartek podpisanych przez koleżanki Przewodniczącemu KE.

Biblioteka
Zasoby w kolejnych
kadencjach

Liczba przyznanych
zapomóg
bezzwrotnych
w poszczególnych
kadencjach

Polskie pielęgniarki w Brukseli
2006 r.

Konferencja prasowa w Brukseli
2006 r.

W Europarlamencie
2006 r.

Efektom tej niemal trzydniowej bardzo wyczerpującej wizyty (10-12 X 2006 r.) było m.in. zainteresowanie parlamentarzystów z różnych krajów, dobra opinia o naszej wizycie, powołanie pielęgniarki Marii Brzezińskiej do pełnienia funkcji społecznego doradcy Ministra Zdrowia ds. uznawania kwalifikacji, wznowienie rozmów z Komisją Europejską na temat uznawania kwalifikacji, pozytywna decyzja Komisji w sprawie wykreślenia z naszego ustawodawstwa daty granicznej (2010/2011) studiów „pomostowych”, co oznaczało, że będą mogły być prowadzone do wyczerpania zainteresowania.

Naszą Izbę we wspomnianym wyjeździe reprezentowały panie: Jolanta Łoś, Ewa Śpiewak, Izabela Szymała, Jolanta Dominowska, Izabela Dobrzańska, Alina Korbel, Sylwia Marczevska oraz Anna Tasak.

W kilka dni po wizycie doszło do spotkania w Ministerstwie Zdrowia podczas którego uzgodniono, że Rząd Polski podejmie działania zmierzające do zmiany postanowień Dyrektywy 2005/36/EW w części dotyczącej uznawania kwalifikacji, ujednotwili czas trwania studiów pomostowych i usunie z ustawy o zawodach datę graniczną studiów pomostowych, wyda oświadczenie o równoważności uprawnień zawodowych absolwentów dotychczasowych systemów kształcenia (licealnego, pomaturalnego) oraz licencjackiego. Uzgodniono ponadto, że Minister Zdrowia powoła doradcę ds. uznawania kwalifikacji, który będzie uczestniczył w przygotowywaniu dokumentów i rozmowach w Brukseli¹².

Minister Religa słowa dotrzymał – społecznym doradcą została Maria Brzezińska Przewodnicząca ORPiP w Katowicach, komunikat o równoważności uprawnień zawodowych uspokoił środowisko i pracodawców i nieco ostudził działania marketingowe uczelni kształcących pielęgniarki i położne, zainteresowanym jak największymi naborami na płatne studia pomostowe; data graniczna z ustawy została usunięta, a czas trwania studiów pomostowych wyrównany, co ma istotne znaczenie zwłaszcza dla absolwentek liceów medycznych.

12. Komunikat z dnia 17 października 2006 r. ze spotkania Ministra Zdrowia Z.Religi z przedstawicielkami środowiska pielęgniarek i położnych, które promowały te zawody podczas wizyty w Parlamencie Europejskim. Stronę społeczną reprezentowały: H.Gutowaska, A.Tasak, D. Gradias, L.Kaczmarzka.

Kolejny Rząd zaskarżył nowe przepisy unijne do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Skarga nie obejmowała jednak kwestii merytorycznych ale trybu uzgodnień i zakończyła się wynikiem negatywnym.

Działalność informacyjno-wydawnicza

Początek działalności zmuszał do zmierzenia się z najważniejszymi problemami zawodowymi naszego środowiska. To był okres zwłaszcza rozwoju onkologii i dość powszechne stosowanie cytostatyków oraz zasadnicze zmiany i liczne problemy w medycynie szkolnej. Pilną potrzebą było wyposażenie zainteresowanych w wiedzę, w zakresie zasad postępowania, licznych rozmów na temat problemów nie tylko z władzami lokalnymi ale i centralnymi. Wiele problemów udało się rozwiązać m.in. poprzez wydanie nakładem Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych poradników dla pielęgniarek: *Onkologia*¹³ oraz *Higiena Szkolna*¹⁴, a także oddziaływanie na resort zdrowia celem wprowadzenia przepisów dotyczących zasad stosowania cytostatyków. Kilkumiesięczne prace z aktywnym zaangażowaniem przedstawicieli naszej Izby zaowocowały wydaniem wiążących pracodawców wytycznych¹⁵, a następnie aktu prawnego w randze rozporządzenia.

Izba była także pierwszym wydawcą książki „Podstawy pielęgniarstwa operacyjnego” autorstwa Marii Ciuruś, (1997), która cieszyła się dużym zainteresowaniem w całym kraju.

Już w czasach wstępnej organizacji samorządu, czyli czasach komitetu organizacyjnego wydawany był Biuletyn Informacyjny zawierający najważniejsze informacje o podejmowanych działaniach. Komputer w tamtych czasach był dla nas nieosiągalny, więc teksty były pisane na maszynie, a kolejne wydania drukowane na kserokopiarce, często późnym wieczorem.

Po zorganizowaniu Izby korzystaliśmy z usług zakładu poligraficznego zarówno w zakresie składu komputerowego jak i druku. Biuletyn OIPiP stał się oficjalnym czasopismem zarejestrowanym w sądzie, podlegającym prawu autorskiemu i prasowemu.

Aby usprawnić proces jego przygotowywania od 1997 r. rozpoczęliśmy wykonywanie składu komputerowego we własnym zakresie. Ta decyzja nie była łatwa, ale konieczna; koszty wydawnicze były bowiem zbyt wysokie. Zdecydowaliśmy zatem o dokonaniu zakupu odpowiedniego wyposażenia, zatrudnieniu pracownika i rozpoczęciu nieco szerszej działalności.

Na początku redaktorzy i autorzy artykułów nie otrzymywali żadnych gratyfikacji finansowych; z czasem zaistniała i potrzeba, i możliwość finansowania pracy redaktora naczelnego oraz płacenia honorariów za publikowane artykuły.

Cykl wydawniczy Biuletynu oraz duża ilość różnych informacji do przekazania członkom samorządu były inspiracją do przygotowywania Informatora OIPiP na spotkania pełnomocników. Publikacja ta pozwala na znacznie szybsze przekazywanie informacji, jest zdecydowanie łatwiejsza do powielania i dostarczania do poszczególnych komórek organizacyjnych w zakładach. Tym samym ułatwia realizację zadań pełnomocnikom.

Zespół Redakcyjny
Biuletynu
1994 r.

13. *Onkologia – poradnik dla pielęgniarek*, A. Tasak, M. Cianciara, Wyd. OIPiP w Łodzi, styczeń 1993 r.

14. *Higiena Szkolna – poradnik dla pielęgniarek*, A. Tasak, A. Warzecha, Wyd. OIPiP w Łodzi, wrzesień 1993 r.

15. Wytyczne MZiOS z dnia 6.12.1993 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy personelu placówek służby zdrowia stosujących leki cytostatyczne (Dz. Urz. MZ i OS Nr 13, poz.35)

W roku 2002 po raz pierwszy zainicjowaliśmy cykliczne spotkania z kadrami kierowniczą (pielęgniarkami naczelnymi, przełożonymi) zarówno w lecznictwie stacjonarnym jak i podstawowej opiece zdrowotnej. Od czasu likwidacji stanowiska pielęgniarki wojewódzkiej i usamodzielnienia zakładów samorząd stał się właściwie jedynym kompleksowym źródłem informacji i miejscem wymiany doświadczeń, spotkań.

Ze względu na odmiennosć problemów i rosnącą liczbę pełnomocników Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych zaistniała potrzeba organizowania oddzielnych spotkań z pełnomocnikami z zakładów stacjonarnych, podstawowej opieki zdrowotnej, domów pomocy społecznej. Pełnomocnicy uzyskują bieżące informacje o podejmowanych przez samorząd działaniach, zmianach w przepisach, zasadach wykonywania zawodów itp.

Targi TusMed
2000 r.

Promocja zawodu pielęgniarki i zawodu położnej

W zasadzie od początku działalności podejmowane były różne działania celem których było promowanie zawodu zarówno pielęgniarki jak i położnej, wzmacnianie społecznego zaufania, rozszerzanie kompetencji, nauka samodzielności i związanej z nią odpowiedzialności.

Wymagało to oczywiście nie tylko stałych kontaktów z władzami administracyjnymi, samorządowymi, parlamentarzystami, mediami itp. Wykorzystywaliśmy także możliwości prezentacji szerszych m.in. podczas organizowa-

nych w Łodzi, w 2000 r. Ogólnopolskich Trągów Usług Medycznych TusMed, które były doskonałą okazją do zaprezentowania nie tylko Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych, ale przede wszystkim naszych zawodów. Trzeba pamiętać, że był to okres promowania instytucji lekarza rodzinnego i pomijania roli i znaczenia pielęgniarek i położnych. Przygotowaliśmy zatem ulotki, nasze koleżanki udzielały informacji, porad, uczyły badania piersi itp. Nasze stoisko cieszyło się dość dużym zainteresowaniem

zwiedzających, zwłaszcza koleżanki położne wykonały dużo badań piersi i u kilku osób wykryły zmiany patologiczne.

Innym przykładem jest zorganizowanie w roku 2003 „Majówki dla zdrowia” w Arturówku. I choć pogoda, niestety, nie dopisała to przedsięwzięcie i tak zapisało się w społecznej świadomości.

Innym sposobem zarówno promocji zawodu jak i utrzymania więzi po zakończeniu zawodowej aktywności jest zorganizowane przy Okręgowej Izbie Koło Emerytek.

Jego organizatorką jest pani Hanna Szumilas, związana z samorządem od początku. Nasze panie spotykają się regularnie, organizują różne spotkania informacyjno-

-szkoleniowe, wycieczki, pamiętają o pielęgniarkach, położnych mieszkankach domów pomocy społecznej.

Majówka dla zdrowia
2003 r.

Nadzór nad należytym wykonywaniem zawodu

Pielęgniarki i położne ponoszą odpowiedzialność za cały zakres działalności zawodowej, w tym także za sferę relacji pielęgniarka – pacjent – członkowie zespołu terapeutycznego. Odpowiedzialność zawodowa jest szczególnym rodzajem odpowiedzialności, który związany jest z przynależnością do określonej, samodzielnej, ważnej dla społeczeństwa grupy zawodowej. Wynika z przyjętych przez tę grupę norm prawnych i deontologicznych.

Zgodnie z ustawą o samorządzie pielęgniarek i położnych członkowie samorządu podlegają odpowiedzialności zawodowej przed sądami pielęgniarek i położnych za postępowanie sprzeczne z zasadami etyki zawodowej oraz za zawinione naruszenie przepisów dotyczących wykonywania zawodu pielęgniarki i położnej.

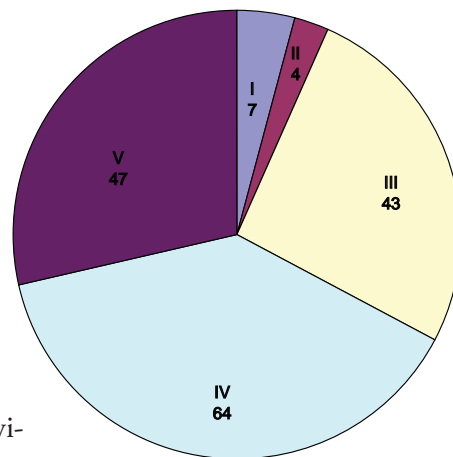
Zadanie to realizowane jest przede wszystkim przez dwa organy: Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej i jego zastępców oraz Sąd Pielęgniarek i Położnych.

Praca pielęgniarki i położnej pozwala na dużą samodzielność w organizowaniu, planowaniu i realizowaniu opieki pielęgniarskiej nad pacjentem, co wymaga przyjmowania zawodowej i osobistej odpowiedzialności za wykonywaną praktykę.

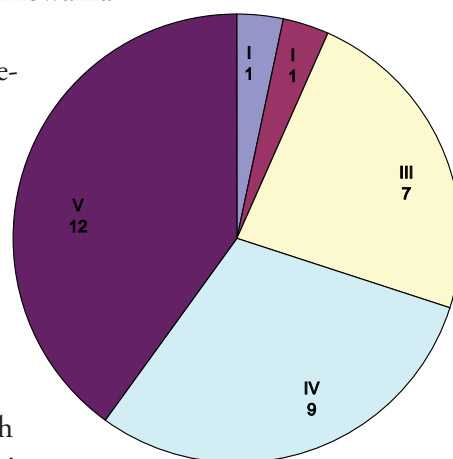
Świadomość odpowiedzialności, czyli poczucie bycia odpowiedzialnym za rzetelne wykonywanie samodzielnych i zleconych zadań są przedmiotem prewencji prowadzonej w formie spotkań bezpośrednich lub publikacji.

Przedstawione powyżej informacje, dość ogólne, to przypomnienie tylko niewielkiego fragmentu zadań stałych i nowych realizowanych w ciągu minionych lat. I choć nie udało się zrealizować wszystkich planów i zamierzeń to i tak osiągnęliśmy bardzo dużo zwłaszcza, że nie tylko tworzenie samorządu ale i realizacja dotychczasowych zadań przebiegały w okresie transformacji ustroju, nieustannego reformowania nie tylko ochrony zdrowia, problemów finansowych, narastającej agresji, zachwiania systemów wartości i wielu innych niestety nie ułatwiających codziennego życia i pracy zawodowej oraz społecznej.

Zaangażowanie bardzo wielu, rzetelnie wykonujących swoje funkcje członków samorządu, sprawiło że organizacja ta rozwijała i doskonaliła działalność na rzecz zawodowego środowiska.

Liczba spraw wniesionych do ORzOZ

Liczba rozpraw w Okręgowym Sądzie w poszczególnych kadencjach

Wykaz pielęgniarek i położnych pełniących funkcje w poszczególnych organach Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych w Łodzi

Nazwisko i imię	ORPiP	ORzOZ	OSPiP	OKR
Adamczyk Anna				V
Aleksandrowicz Teresa	I			
Anioł Maria	III, IV			V
Aniołczyk Marek	II			
Augustyniak Jolanta			V	
Bieńczak Krystyna				IV, V
Berczak Lilla				III
Bogusz Wiesława			II	
Boroń Grażyna	II			
Borowiecka Urszula	I			
Bujas Zdzisław	IV			
Centkowska Mirosława		IV		
Ciach Anna	IV			
Cianciara Maria	I, II		IV, V	

Nazwisko i imię	ORPiP	ORzOZ	OSPiP	OKR
Cieślak Janusz	II			
Cieślak Genowefa			I, II	
Ciszewski Ryszard			I	
Chmielewska Halina	I			
Chudecka Krystyna	III, IV			
Czaplińska Barbara	III			
Darnikowska Katarzyna	I			
Denuszek Urszula	V		III	
Derendarz Halina	II, III, IV			V
Dędek Jolanta				II
Dobrowolska Krystyna	II			
Dobrska Barbara				II, III
Domaradzka Urszula	I			

Nazwisko i imię	ORPiP	ORzOZ	OSPiP	OKR
Dresler Barbara	I, III, IV – (wice-przew.)			
Drożdż Dorota	II			
Dryja Bogusława	I			
Durko-Niedzielska M.				III
Ejbich Barbara	V			III
Ejsmont Krystyna	II			
Filas Leszek	I skarbnik			
Fijałkowska Danuta			IV, V	
Gajewska Urszula		II, III		
Gałęcka Joanna			V	
Gawęda Ewa			I, II	
Glinka Elżbieta	V	IV	III	
Godala Wiesława	II			
Godziszewska Zofia	I			
Golenia Ewa			V	
Gorzkiwicz Celina	I, II			
Gotowicka Dorota	V			
Goździk Barbara				V
Grabarczyk Agnieszka	I			
Grudzińska Anna	V			
Guminiak-Zdziarska M.	III, IV			
Gunert Grażyna	I, II, III, IV			
Guzenda Jolanta	III			
Hetman Agnieszka				V
Iwazkiewicz Elżbieta	I, II wice-przew.			
Jabłońska Małgorzata				IV
Janas Anna	I			
Jakubowska Bożena	V		IV	
Jaruga Wiesława	III, IV			
Jaskulski Andrzej	III			
Jaskułowska-Raczyńska A.				II
Jatczak Ewa			IV	
Jędrzychowska Wiesława				V
Jochman Elżbieta		IV, V		
Jończyk Anna		IV, V		
Just Donata			III	
Kasprzycka Iwona	IV, V			
Kaszuba Zofia			III, IV	
Kauc Małgorzata			I, II	
Kazanowska Ewa	III			
Kaźmierczak Teresa	IV, V			
Kępa Halina	IV, V			
Kiełbasa Elżbieta			III	
Kiełbik Grażyna	II			

Nazwisko i imię	ORPiP	ORzOZ	OSPiP	OKR
Klaja Adam	I			
Klauz Teresa		I		
Zofia Komorowska	V przew. od III/09			
Kobylecka Danuta	III, IV			V
Kołodziejczyk Danuta			IV, V	
Kopeć Elżbieta	I			II
Kopeć Małgorzata			V	
Korybut Grażyna	II, III, IV			
Kowalczyk Maria	III, IV – sekretarz			
Kowska Jadwiga	I			
Kowska Marta			I, II przew.	
Kowska Maria	IV, V			
Kowska Maria (położna)		III		
Kozaczek Leokadia	V			IV
Kozłowska Danuta	I, II, III			
Kozłowska Władysława			II	
Koźba Anna				I
Krawczyk Maria	III, IV			
Krawczyk Zofia			III	
Krokocka Elżbieta	V wice-przew.		IV	
Król Irena		III, IV, V ORzOZ		
Kruczkowska Krystyna	V			
Kruk Janina				I
Krzewińska Czesława			I	
Kubicz Małgorzata			V	
Kuczma Andrzej	I			
Kulas Krystyna	I, II			
Kwaśniewska Aleksandra	III			
Lipiński Cezary	II skarbnik			
Lewandowska Joanna	V skarbnik od III/09			
Lewandowska Wanda				I
Lubowiecka Jolanta			V	
Ławniczak Anna		I		
Łuczak-Skowrońska Halina	V skarbnik X/07 – II/09		III, IV przew.	
Łuczowska Bożena	I			
Łuszczynska Bożena	V			
Mackiewicz Zdzisława				I, II przew.
Maciaszczyk Małgorzata	IV			

Nazwisko i imię	ORPiP	ORzOZ	OSPiP	OKR
Magiera Aneta				III, IV
Magiera Ewa				III
Majchrowska Mariola	I		II	
Mamińska Elżbieta		III		
Manes Anna	IV skarbnik V sekretarz			
Mariankowska M.	IV			
Matczak Elżbieta			III, IV	V
Michalak Grażyna	II			
Michalska Elżbieta	IV, V			
Mickiewicz Grażyna	III			
Mincer Beata	II, III			
Mrowińska Elżbieta	II			
Myśliwiec Barbara				I, II, III, IV – przew.
Nowak Ewa	I			
Nowak Maria		I, II		
Nowak Anna	V			
Nowak Elżbieta				III, IV
Nowakowska Teresa	I, II wice- przew.			
Ogrodniczak Romana				I, II
Olczyk Józefa			I	
Olejniki Barbara	V			III, IV
Olejniczak Mirosława				IV, V – przew.
Orzechowski Krystian				I – przew. (8 m-cy)
Osipowicz Marelna	I			
Pacholczyk Mirosława			II, III – przew.	
Paduszek Anna	II			
Pawluczuk Zenona			I, II	
Pietrzykowska Bożena				I
Płocka Halina	I			
Przygoda Ewa	IV			
Puchalska Alicja	I, II			
Raszewska Teresa	I			
Rawska Anna	III, IV – wice- przew.	I, II – ORzOZ		
Rejman Sławomira				I
Rudzińska Mirosława				II, III, IV
Rzepakowska Barbara	I			

Nazwisko i imię	ORPiP	ORzOZ	OSPiP	OKR
Rybińska Dorota	V			
Serek Barbara			V	
Skiba Ewa		I, II, III, IV ORzOZ	V – przew.	
Skotnicka Anna		II		
Skowron Beata				IV
Spała Janina			II, III	
Spychalska Iwona	II, III – wice- przew., IV		V	
Starnawska Bogumiła	II, III, IV			
Sterczewska Zdzisława				II
Surowiec Jolanta	V			
Szławska Czesława	II, III skarbnik			
Tasak Anna	I, II sekretarz III, IV przew. V			
Tomaszewska Irena	I, II			
Tręda Bogumiła			I	
Trzewikowska M.				I
Urzędowicz Karolina				I
Walczak Agnieszka	III			
Walczak Małgorzata				III
Walewski Grzegorz			I, II	
Walewska Krystyna	V – przew. X 2007 – II 2009			
Wantkiewicz Danuta				II
Warzywoda-Waś Urszula			I	
Wielgosz Anna	II			
Wilk Małgorzata			IV	
Wiśniewska Wioletta				III
Wojciechowska Krystyna	I			
Wojta Alicja	IV			
Wolak Elżbieta			V	
Włóka Marzena	III			
Woźniak Dorota			III	
Wójcik Ewa	V			
Zaskórski Tomasz			V	
Zbonikowska Elżbieta	I, II			
Zdziechowski Waldemar	V			
Zdunowski Jerzy	IV			
Zwoleńska Danuta	V			
Żurawska Janina	I, II przew.			

Zwiedzamy Politechnikę Łódzką

W dniu 18 lutego br. spotykamy się na ulicy Żeromskiego 116 o godz. 14, by udać się do Muzeum Politechniki Łódzkiej, od którego rozpoczynamy zwiedzanie.

Muzeum powstało w 1985 roku i prezentuje bogate zbiory z historii Politechniki Łódzkiej, dokumenty, najstarsze skrypty, odznaczenia i wyróżnienia, patenty, zdjęcia i pamiątki osobiste. Na ścianach portrety rektorów oraz zdjęcia i opisy obiektów zajmowanych przez uczelnię. Oglądamy strój rektora i dziekana, berło rektorskie z 1978 roku, czapkę studencką, indeksy oraz pamiątki i medale dotyczące współpracy z innymi ośrodkami. Opiekę nad muzeum sprawuje Pracownia Historyczna, która zbiera i upowszechnia materiały. Zostaliśmy obdarowani Księgą Jubileuszową i Zeszytami Historycznymi, które będą lekturą na dłuższy czas. Wpisaliśmy się również od Księgi Pamiątkowej.

Z muzeum udajemy się z panem kanclerzem Piotrem Torzeckim na dalsze zwiedzanie. Teren jest rozległy, część budynków już zrewitalizowano przy udziale funduszy Unii Europejskiej, plany dalszych projektów są bardzo ciekawe.

Politechnika Łódzka mieści się na terenie dawnych fabryk, posiada pięć wili, jeden pałac, przystosowuje budynki, wille i rezydencje do potrzeb uczelni.

Następnie zwiedzamy willę Józefa Richtera przy ulicy Skorupki 10/12 wybudowaną w 1898 roku jako dom mieszkalny. Elektryczne wnętrze, bogato zdobione oraz reprezentacyjna klatka schodowa. Własność Politechniki Łódzkiej od 1993 roku, mieszczą się tu biura administracji rektorskiej. Obok willi mieściła się powozownia, w której obecnie urządzono nowoczesną salę wykładową wyposażoną na miarę XXI wieku, sterowaną przez komputer.

Druga willa Reinholda Richtera z 1904 roku łączy różne style: manierystyczny, gotycki i renesans, hol bogato wyposażony w rzeźby – „Zwiastowanie” wierna kopia Andrea della Robii a neogotycki kominek ujęty szafą z rzeźbami „Madonny z dzieciątkiem” i postacią „Rycerza”. W 1954 roku willę przekazano Politechnice Łódzkiej i od 1985 roku mieści się tu rektorat. Zwiedzamy gabinet i salę senatu.

Kończąc żegnamy pana kanclerza dziękując za ciekawe przedstawianie planów na przyszłość i obecnych osiągnięć. Oglądamy jeszcze kilka zrewitalizowanych budynków. Udało nam się zwiedzić tylko część posiadłości Politechniki Łódzkiej, ale wzbogaciła nas ta wiedza i uświadomiła, że Łódź którą kochamy ma wiele do zaoferowania.

podziękowania

Serdeczne podziękowania dla pani **Martyny Janik** – Oddziałowej Intensywnej Terapii w Wojewódzkim Szpitalu Specjalistycznym im. Wł. Biegańskiego w Łodzi – serdeczne podziękowania za miłą i serdeczną współpracę, za okazanie wielkiego serca i podanie bardzo pomocnej dłoni w trudnych dla mnie chwilach. Do podziękowań dołączają się również moje małe dzieci.

z poważaniem
Elżbieta Rek

Pragnę złożyć serdeczne podziękowania **personelowi Oddziału Reumatologii w Szpitalu im. Kopernika**. Życzę sobie jak i innym chorym, aby na swojej drodze cierpienia spotykali tylko takich ludzi, jak personel tego Oddziału.

Dziękuję
Bogdana Tokarska

Blask Wielkanocy

BARBARA JAGAS

Wielkanoc jest dniem nie tylko słów, ale i czynów! A ten czyn jest mocny jak śmierć i tryumfalny jak życie. Chrystus umarł za mnie. Chrystus zwyciężył śmierć. W Jego śmierci nasze życie ma sens, nasze cierpienie ma sens. Nasza praca i nasza miłość bliźniego ma sens.

Jakież prawdziwe i aktualne jest zawołanie Sługi Bożego – Jana Pawła II: „Potrzebujemy Ciebie Zmartwychwstały Panie, także i my, ludzie trzeciego tysiąclecia! Zostań teraz z nami i po wszystkie czasy. Prosimy Cię, wspieraj nas w drodze. W Ciebie wierzymy, w Tobie pokładamy nadzieję, bo Ty masz słowa życia wiecznego” (Jan Paweł II, *Orędzie Wielkanocne 2005*)

Wielkanoc jest tym największym cudem Boga dokonany z miłości do człowieka. Jak wielu chciałoby ten dzień wymazać z historii bo jest przeszkodą dla propagandy: „człowiek sam sobie sterem, żeglarzem, okrętem...” I ciągle szuka „innego” niż ten pusty grób Chrystusa, by tryumfalnie wykrzyknąć „On nie zmartwychwstał”. Tymczasem jednak Chrystus Zmartwychwstał! Zmartwychwstał i ukazał się Kefasowi (Piotrowi), a potem Dwunastu. Przez dwa tysiące lat trwa ta pielgrzymka do pustego grobu. Każde pokolenie musi ją przebyć. Poprzez załamania i wątpliwości musi dojść do tego grobu aby się przekonać, że w jego wnętrzu nie można zamknąć ludzkich nadziei. Trzeba nam się pochylić nad chustą i płótnami... jak Jan i Piotr. Biegnij za nimi do pustego grobu wielkanocnego święta, abyś ujrzął i uwierzył we wszystko inaczej, to znaczy lepiej i po Bożemu. Uwierzył na serio i po Bożemu szedł drogą, na której postawił Cię Bóg.

W radosnych blaskach Zmartwychwstania niech się spełnią świąteczne życzenia, te łatwe i te trudne do spełnienia. Pomocy Bożej w usuwaniu kwasu złości i pielęgnowaniu ducha szczerości i życzliwości. Tego życzy wszystkim Koleżankom i Kolegom Katolickie Stowarzyszenie Pielęgniarek i Położnych Polskich, Oddział Wojewódzki w Łodzi z Asystentem Kościelnym, ks. Pawłem Sudowskim.

Informacja: Rekolekcje Wielkopostne odbędą się w Kościele OO. Jezuitów o godzinie 19:00 w dniach 14, 15, 16 kwietnia 2011. Zaprasza Duszpasterstwo Służby Zdrowia.

Barbara Jagas – członek Zarządu KSPiPP, pielęgniarka, Przychodnia nr 41 w Łodzi

Pielgrzymka do Watykanu

Duszpasterstwo Służby Zdrowia Archidiecezji Łódzkiej organizuje w dniach od 27 kwietnia do 7 maja 2011 roku autokarową pielgrzymkę Pracowników Lecznictwa do Watykanu z okazji beatyfikacji Sługi Bożego Jana Pawła II. W ramach pielgrzymki odwiedzimy także Wiedeń (Kahlenbrg), Padwę, Asyż, Monte Cassino, Rzym, San Giovanni Rotondo, Loreto oraz Altotting i Marktl am Inn w Niemczech – w drodze powrotnej do Łodzi.

Koszt pielgrzymki: 2.100,00 zł + 50 Euro. Zapisy i informacje: duszpasterz Służby Zdrowia Archidiecezji Łódzkiej, ks. Paweł Sudowski – tel. 42 630 15 60.

(-) ks. Paweł Sudowski

Najważniejsze uchwały i podjęte decyzje

ORPiP w dniu 8 lutego 2011 r.

- Stwierdzono prawo wykonywania zawodu i dokonano wpisu do rejestru pielęgniarek i rejestru położnych – 2 pielęgniarkom i 3 położnym.
- Wpisano na listę członków i do rejestru pielęgniarek – 3 pielęgniarki.
- Wymieniono prawo wykonywania zawodu 3 pielęgniarkom.
- Skreślono z rejestru pielęgniarek i rejestru położnych – 2 pielęgniarki.
- Przyjęto oświadczenie o zrzeczeniu się prawa wykonywania zawodu od 1 pielęgniarki.
- Podjęto 9 uchwał dotyczących rejestru indywidualnych i grupowych praktyk pielęgniarek i położnych.
- Przyjęto sprawozdanie Skarbnika OIPiP w Łodzi z wykonania budżetu za rok 2010 oraz plan budżetu na rok 2011.
- Przyjęto protokół pokontrolny Okręgowej Komisji Rewizyjnej z działalności OIPiP w Łodzi w listopadzie i grudniu 2010 r.
- Podjęto uchwałę w sprawie zatwierdzenia pełnomocnika ORPiP w Łodzi w Centrum Medycznym ProMed w Pabianicach.
- Powołano przedstawiciela ORPiP w Łodzi do Rady Społecznej Szpitala Powiatowego w Radomsku.
- Na wniosek Koordynatora Projektu „Postępowanie w stanach zagrożenia życia”, współfinansowanego przez Unię Europejską podjęto uchwałę w sprawie rozłożenia na raty spłaty pożyczki zaciągniętej z budżetu OIPiP w Łodzi do realizacji ww. projektu.
- Podjęto uchwałę w sprawie dopisania pielęgniarek/położnych do pracy w zespołach wizytacyjnych dokonujących oceny urządzeń, aparatury medycznej oraz pomieszczeń, w których wykonywana będzie praktyka.
- Podjęto uchwały rekomendujące do pełnienia funkcji Konsultanta Wojewódzkiego w dziedzinach:
 - Pielęgniarstwa Rodzinnego: mgr Barbara Mucha,
 - Pielęgniarstwa ogólnego: mgr Ewa Kozłowska-Sychniak,
 - Pielęgniarstwa Położniczo-Ginekologicznego: dr n. med. Bogumiła Rudnicka.
- Przyznano:
 - jedną zapomogę bezzwrotną w wysokości 1500 zł

- dwie nagrody finansowe w wysokości 1500 zł po ukończeniu studiów magisterskich na wydziale pielęgniarstwa/położnictwa z oceną bardzo dobry w dyplomie,
- dofinansowanie kursu kwalifikacyjnego: 5 osobom,
- dofinansowanie kursu specjalistycznego: 5 osobom,
- sfinansowanie kosztów konferencji: 4 osobom.
- Wytypowano przedstawicieli Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych w Łodzi do udziału w komisjach konkursowych na stanowiska ordynatorów.
- Wytypowano przedstawicieli Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych w Łodzi do udziału w komisjach egzaminacyjnych.

Prezydium ORPiP w dniu 23 lutego 2011 r.

- Stwierdzono prawo wykonywania zawodu i dokonano wpisu do rejestru pielęgniarek i rejestru położnych – 6 pielęgniarkom.
- Wpisano na listę członków i do rejestru pielęgniarek–3 pielęgniarki.
- Skreślono rejestru pielęgniarek i rejestru położnych – 1 pielęgniarkę i 1 położną.
- Podjęto uchwał w sprawie zatwierdzenia pełnomocnika ORPiP w Łodzi w DPS „Włókniarz” Łódź, ul. Krzemieniecka i 2-gim DPS, Łódź, ul. Strzelców Kaniowskich.
- Podjęto uchwały w sprawie zatwierdzenia komisji kwalifikacyjnej i egzaminacyjnej oraz kadry dydaktycznej kursów prowadzonych przez OIPiP w Łodzi.
- Przyznano dofinansowania udziału w:
 - kursach kwalifikacyjnych: 8 członkom samorządu,
 - kursach specjalistycznych: 5 członkom samorządu,
 - konferencjach, zjazdach: 7 członkom samorządu,
 - 2 członkom samorządu przyznano nagrodę finansową w wysokości 1500 zł po ukończeniu studiów magisterskich na wydziale pielęgniarstwa/położnictwa z oceną bardzo dobry w dyplomie.
 - Przyznano honoraria za artykuły opublikowane w Biuletynie 2/2011 – 6 autorom.
 - Wytypowano przedstawicieli Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych w Łodzi do udziału w komisjach egzaminacyjnych.

oprac. mgr Anna Manes – sekretarz ORPiP

Okręgowa Izba Pielęgniarek i Położnych uprzejmie zaprasza pielęgniarki i położne na cykl warsztatów nt.

1. „**Blżej cukrzycy**” odbędą się w dniu (jeden termin do wyboru):

- 11 kwietnia 2011 r. w godzinach 15.00-17.00
- 23 maja 2011 r. w godzinach 15.00-17.00
- 15 czerwca 2011 r. w godzinach 15.00-17.00

2. „**Insulinoterapia**” odbędą się w dniu (jeden termin do wyboru):

- 28 kwietnia 2011 r. w godzinach 15.00-17.00
- 31 maja 2011 r. w godzinach 15.00-17.00
- 20 czerwca 2011 r. w godzinach 15.00-17.00

Warsztaty odbywać się będą na terenie Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych w Łodzi, przy ul. Piotrkowskiej 17 (II piętro, sala wykładowa).

Zgłoszenia (na drukach opracowanych przez Izbę) należy dostarczyć do Biura Izby.

Wszyscy uczestnicy otrzymają certyfikat uczestnictwa.

Centrum Edukacji ERUDIO
www.erudio.com.pl
tel. 42 630 95 59, kom. 0-784 009 277
Łódź, ul. Sienkiewicza 47 (przy Tuwima)

ZAREZERWUJ SOBIE MIEJSCE
PRZEZ TELEFON
42 630 95 59
42 630 73 00
LUB PRZEZ INTERNET
www.erudio.com.pl

ZAPRASZAMY NA KURSY

KWALIFIKACYJNE DLA PIELĘGNIAREK I POŁOŻNYCH

Pielęgniarstwo epidemiologiczne • Organizacja i zarządzanie • Pielęgniarstwo rodzinne • Pielęgniarstwo operacyjne

KWALIFIKACYJNE DLA PIELĘGNIAREK

Pielęgniarstwo anestezjologiczne i intensywnej opieki • Pielęgniarstwo kardiologiczne • Pielęgniarstwo opieki długoterminowej • Pielęgniarstwo psychiatryczne • Pielęgniarstwo opieki paliatywnej • Pielęgniarstwo w ochronie zdrowia pracujących • Pielęgniarstwo ratunkowe • Pielęgniarstwo środowiska nauczania i wychowania • Pielęgniarstwo nefrologiczne z dializoterapią • Pielęgniarstwo onkologiczne • Pielęgniarstwo pediatryczne • Pielęgniarstwo zachowawcze

SPECJALISTYCZNE DLA PIELĘGNIAREK I POŁOŻNYCH

EKG • Resuscytacja krążeniowo – oddechowa • Terapia bólu przewlekłego u dorosłych • Leczenie ran • Komunikacja interpersonalna w pielęgniarstwie

SPECJALISTYCZNE DLA POŁOŻNYCH

Szczepienia ochronne noworodków • Monitorowanie dobrostanu płodu w czasie ciąży i podczas porodu

SPECJALISTYCZNE DLA PIELĘGNIAREK

Endoskopia • Hartowanie i kształtowanie kikuta amputowanej kończyny • Szczepienia ochronne • Wykonanie badania spirometrycznego • Psychoedukacja osób uzależnionych i ich rodzin • Wykonywanie i ocena testów skórnych • Profilaktyka chorób piersi

DOKSZTAŁCAJĄCE DLA PIELĘGNIAREK, POŁOŻNYCH I PRACOWNIKÓW BRANŻY MEDYCZNEJ

Trening komunikacji z pacjentem

CENTRUM EDUKACJI ERUDIO POSIADA ZGODĘ ADMINISTRACYJNĄ NADANĄ PRZEZ CKPPiP W WARSZAWIE ORAZ WPIS DO REJESTRU KSZTAŁCENIA PODYPŁOMOWEGO PIELĘGNIAREK I POŁOŻNYCH W OIPIP W ŁODZI

**PŁATNOŚĆ
ROZKŁADAMY NA
DOGODNE,
MIESIĘCZNE RATY**

Zgodnie z Uchwałą Nr 107/V z dnia 08 kwietnia 2008 roku oraz Uchwałą Nr 643/V z dnia 10 marca 2009 roku OIPIP w Łodzi, w sprawie zasad finansowania udziału członków samorządu w różnych formach kształcenia podyplomowego, można ubiegać się o dofinansowanie do kosztów uczestnictwa w kursach

GWARANCJA! 100% PEWNOŚCI! • KARTA STAŁEGO KLIENTA! • 10% ZNIŻKI NA KOLEJNE KURSY!

ZAPEWNIAMY PROFESJONALIZM I NAJWYŻSZĄ JAKOŚĆ KSZTAŁCENIA

www.erudio.com.pl

KONKURS

Pielęgniarstwo po godzinach.

Wpływ zawodu na nasze życie rodzinne – blaski i cienie.

Artykuł należy przesłać do dnia 31 maja 2011 roku do redakcji naszego Biuletynu na adres Biura OIPiP w Łodzi (ul. Piotrkowska 17, 90-406 Łódź) lub e-mail: biuletyn@oipp.lodz.pl. Kontakt: Agnieszka Wypych – (042) 633 22 48

Regulamin konkursu

1. W konkursie uczestniczyć mogą tylko pielęgniarki i położne z obszaru działalności OIPiP w Łodzi.
2. Członkowie ORPiP nie mogą uczestniczyć w konkursie.
3. Prace należy przysyłać w wersji elektronicznej w liczbie nie przekraczającej 6 stron znormalizowanego maszynopisu (1800 znaków na stronie, w tym spacje i znaki interpunkcyjne, w układzie: przeciętnie 60 znaków w wierszu, 30 wierszy na stronie, podwójny odstęp między wierszami).
4. Autorzy swoje prace mogą podpisać pseudonimem, a dane przedstawić do wiadomości redakcji, która zobowiązana jest do zachowania tajemnicy.
5. Artykuły należy przysłać do 31 maja 2011 roku.
6. Prace zostaną komisyjnie sprawdzone przez zespół jury.
7. Wyłonienie zwycięzców konkursu nastąpi do dnia 30 czerwca 2011 roku.
8. Najciekawsze prace zostaną nagrodzone:
 - a) pierwsze miejsce: 750 zł,
 - b) drugie miejsce: 500 zł,
 - c) trzecie miejsce: 300 zł.
9. Prace wskazane przez Komisję Konkursową zostaną opublikowane na łamach naszego Biuletynu, w tym dla jednej z nich od 4 do 10 miejsca losowo przyznana będzie nagroda niespodzianka.
10. Autor każdej opublikowanej pracy w Biuletynie otrzyma honorarium zgodnie z obowiązującym regulaminem Biuletynu.